

2. neděle postní rok B (2024)

1. čtení – Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18

Oběť našeho prarodce Abraháma.

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka a položil ho na oltář, nahoru na dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ (Anděl) řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytíl za rohy v kroví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

Mezizpěv – Žl 116,10+15.16-17.18-19

Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.

Měl jsem důvěru, i když jsem si řekl:

„Jsem tak sklíčen!“

Drahocenná je v Hospodinových očích
smrt jeho zbožných.

Ach, Hospodine, jsem tvůj služebník,
jsem tvůj služebník, syn tvé služebnice,
rozvázal jsi moje pouta.
Přinesu ti oběť díků, Hospodine,
a budu vzývat tvé jméno.

Splním své sliby Hospodinu
před veškerým jeho lidem

v nádvořích domu Hospodinova,
uprostřed tebe, Jeruzaléme!

2. čtení – Řím 8,31b-34

Bůh neušetřil vlastního Syna.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

(Bratři!) Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všecky, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

Zpěv před evangeliem

V zářivém oblaku bylo slyšet Otcův hlas: To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!

Evangelium – Mk 9,2-10

To je můj milovaný Syn.

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vzal s sebou Petru, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbělel – žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybílit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobré, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašeni. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytily a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Každý člověk má své specifické povahové rysy, které jsou pro něj typické celý život. Někteří například hovoří málo, přičemž si vždy předtím pečlivě zváží, co řeknou. A jsou lidé, kteří mluví mnoho, ale ne vždy o tom předem popřemýšlejí. Někdy slova plynou jako řeka, ale (slovní) obsah s těchto slov jen kape. Mezi ně určitě patřil i Petr. Byl ohromený silou Ježíšova zjevení při jeho proměnění a nevěděl, co má říct. Byl ale samozřejmě první, kdo něco řekl! Jestliže sledujeme v evangeliích Petrův život, zjistíme, že sklon k impulzivnímu mluvení a jednání měl stále - a jistým způsobem to bylo i milé. Když zanechává sítě a úlovek spolu s kusem svého života, jen aby následoval Ježíše (Lk 5, 1-11), dojímá nás jeho pokora a oddanost. Zapůsobí na nás, když Petr jako první učedník označí Ježíše za „za Mesiáše“ tzn. Za Krista, a sympatizujeme s ním, když ho Ježíš kárá za nepochopení toho, že Kristus bude muset trpět a zemřít (Mk 8, 27-33). Petr je tu i nyní, při Ježíšově proměnění na hoře Tábor. Spatří Ježíšovu božskou slávu a opět nesprávně předpokládá, že ví, co bude následovat. Věří, že Ježíš svoje poslání už splnil, a proto navrhuje postavit pomník na památku této šťastné události.

Drazí v Kristu!

I my se všichni, podobně jako Petr, pokoušíme odhadnout, jak nejlépe umíme, jaký plán má s námi Bůh - a to je dobré. Někdy ale tajemství hloubky duchovního života spočívá v poslouchání, a ne v náhlé činnosti. Svět nám tak často říká, že máme jednat rychle, abychom využili každou situaci, která se nám v životě naskytne. Když to ale tak uděláme, riskujeme, že vykonáme něco unáhleně ještě předtím, než bychom poslouchali, kam nás vede Duch Svatý - na modlitbě, v Písmu sv. anebo radou důvěryhodného bratra anebo sestry v Kristu. Petr se postupně naučil čekat, slyšet i ptát se. Skrze mnohé chyby a zkoušky se naučil, jak si ztišit srdce a rozlišovat vnuknutí Ducha Svatého. A toto je pro nás úžasná zpráva. I my se můžeme, podobně jako Petr, stát lepšími posluchači Boha i druhých lidí. Vyžaduje to jen praxi. Ted' je ta doba příhodná, doba postní, abychom více naslouchali a ptali se: Pane Bože, ukaž a pověz mi, co mám dělat, jakou vyvolit cestu, co je pro mne dobré, jak se chovat, abych neztratil Tebe. Otče, chci poslouchat Tvého Syna Ježíše Krista, vždyť v něm máš zalíbení. Amen.